

Sygn. akt II CZ 77/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Gminnej Spółdzielni Samopomoc - Chłopska
z siedzibą w C. w likwidacji
przy uczestnictwie Gminy C.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 listopada 2013 r.,
zażalenia R. S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 12 kwietnia 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 października 2004 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie R. S. na postanowienie Sądu Rejonowego o odmowie dopuszczenia go do udziału w sprawie o zasiedzenie w charakterze uczestnika postępowania, ponieważ skarżący nie miał interesu prawnego w takim uczestnictwie. Skarżący złożył skargę kasacyjną na postanowienie z dnia 20 października 2004 r. i skarga ta została odrzucona postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga taka nie przysługuje skarżącemu w świetle art. 519¹ § 1 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący bronił odmiennego stanowiska i wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu nieprocesowym (w tym także w postępowaniu o zasiedzenie) reguluje art. 519¹ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że wspomniane postanowienie z dnia 20 października 2004 r. (od którego wniesiono skargę kasacyjną) nie jest postanowieniem co do istoty sprawy w rozumieniu art. 519¹ § 1 k.p.c., ponieważ nie rozstrzyga o przedmiocie toczącego się postępowania, tj. o zasiedzeniu nieruchomości. Jest ono jedynie postanowieniem incydentalnym wydanym w takim postępowaniu. Nie należy ono do żadnej kategorii postanowień wymienionych w dalszej części przepisu art. 519¹ § 1 k.p.c. Nie można w szczególności twierdzić, że chodzi tu o postanowienie kończące postępowanie w sprawie, ani postanowienie o umorzeniu postępowania w rozumieniu art. 355 § 1 k.p.c. Przepisy k.p.c. nie znają kategorii „częściowego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie” ani umorzenia postępowania, jakie sugeruje skarżący w uzasadnieniu zażalenia. Nieporozumieniem jest też twierdzenie, że pojawiła się w toku postępowania zażaleniowego „nieważność postępowania z powodu pozbawienia skarżącego możliwości obrony swych praw”, ponieważ powód skorzystał m.in. z możliwości wnoszenia odpowiednich środków odwoławczych.

Przepisy k.p.c. nie przewidują możliwości wnoszenia dwóch różnych środków prawnych od tego samego rozstrzygnięcia sądowego.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie skarżącego jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

jw